

The background of the cover is a close-up photograph of a blister pack containing several capsules. The capsules are arranged in a grid, with some showing a red and black color scheme. The blister pack is resting on a light-colored, cracked, and stained surface, possibly concrete or stone. There are several dark red blood splatters at the top of the image. The overall tone is somber and clinical.

HELEN
FIELDS

**DOKONALÁ
SMŘ**

Ljndeni

Dokonalá smrť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Fields

Dokonalá smrť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÁ SMŘŤ

HELEN FIELDS

**DOKONALÁ
SMRŤ**

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem Solliemu.

Svet sa dá zmeniť jedným veľkým úsmevom.

*Pamätaj si, môj milý chlapče, neexistujú žiadne obmedzenia v tom,
čo môžeš dosiahnuť. Vôbec žiadne.*

Vyrážaš mi dych.

1. KAPITOLA

Lilin život sa takmer skončil, len o tom ešte nevedela. Pohladil jej fotografiu, ktorú mal posledných pár mesiacov vystavenú na nočnom stolíku. Nakláňala sa na nej z brehu nad rybník, s úsmevom kýmila kačky a netušila, že jej čas sa kráti.

Do večera mal ešte veľa práce, napriek tomu si mohol dovoliť stráviť pár chvíľ nad truhlicou so svojimi pokladmi. Vytiahol spodnú zásuvku na nočnom stolíku a siahol do tmavej prázdnoty po drevenú škatuľku. Vyrobil ju v školskej dielni, čo bol jeden z mála úspechov v premárnenom období jeho života, keď sa často sťahoval a príchod na novú školu preňho nikdy nebol ľahký.

Otvoril vrchnák a zadržal dych pri pohľade na úlomky života vnútri. Brošňa v tvare vetvičky vresu vykladaná polodrahokamami. Spomenul si, ako musel hodiny namáhavo hrabať v zemi – bez chvíle oddychu, aby ho nechtyl dážď –, ale nakoniec to stálo za to. Potom tu bol maličký strieborný nôž na listy, taký opotrebovaný, že časť zvlneného vzoru na rukováti už ani nebolo vidno. Bola tu minca pre šťastie, aspoň to tvrdila jej majiteľka, nosila ju neustále vo vrecku alebo v kabelke, čo len dokazovalo, že nič také ako šťastie neexistuje. A napokon zub. Presnejšie korunka, ktorá sa uvoľnila v agónii a dráme posledných chvíľ, keď nič nešlo podľa plánu. Páčila sa mu hladkosť jej povrchu a dôležitá úloha, ktorú zohrávala v niečom živote, ktorý ukončil. Kam sa podela všetka energia z tela, keď smrť dokonala svoje dielo? Opäť si spomenul na svoju mladosť. Zdalo sa, že energia mení podobu, ale

nikdy úplne nezmizne. Toto poznanie mu nestačilo na to, aby zložil skúšku z biológie, ale boli to cenné vedomosti, na ktoré bol hrdý. Rozmýšľal, či je možné vdýchnuť do seba energiu umierajúceho človeka.

Urobil uprostred predmetov v truhlici miesto a uložil tam novú trofej. Trvalo dlhšie, kým ju získal, ako tie predchádzajúce. Lily sa ostatným vyhýbala, voľný čas trávila väčšinou s rodinou a usilovne pracovala. Čoskoro bude mať pamiatku aj na ňu, tu medzi všetkými, ktoré získal.

Skontroloval malú fľaštičku s konopným olejom. Jeho výroba mu trvala týždne. Náhodné nákupy malých dávok konope namiesto toho, aby kúpil väčšie množstvo naraz, boli časovo náročné, ale stáli za to. Zvyšok procesu bol väčšinou jednoduchý, jediný problém nastal, keď olej vyskúšal na sebe a zaspal tak tvrdo, že na druhý deň meškal do práce. To nebolo dobré. Mal svoje výdavky. Takáto zložitá úloha si vyžadovala starostlivé finančné plánovanie a práce na ruku v hotovosti nebolo veľa.

Schoval truhlicu späť do priestoru pod zásuvkou a v duchu si ešte raz prešiel detaily. Auto mal pripravené. Všetky svetlá svietili – bolo by zbytočné upozorňovať na seba políciu kvôli takej hlúposti, ako je vypálená žiarovka. Všetko robil v rukaviciach. Ani jednej veci sa nedotkol holou rukou. Pozeral dosť kriminálnych seriálov, aby vedel, že odtlačky už nie sú problém. DNA z kožných buniek by ho mohla usvedčiť. Nechcel sa dať chytiť. Mal toho toľko na práci. Stále ho potrebovalo toľko ľudí.

Všetko bolo pripravené. Mohol si dokonca dovoliť trochu si zdriemnuť. Vzhľadom na to, čo všetko bude musieť urobiť, by nemal byť unavený. Nielen fyzicky. Zabíjanie bolo namáhavé. Len hlupák by veril, že smrť nastane za pár sekúnd ako v kriminálnych seriáloch. Smrť bolo zvyčajne spomalené predstavenie. Boli spôsoby, ako ju urýchliť – výstrel, výbuch, masívne zranenie hlavy –, ale holými rukami to trvalo dlhšie. Uškrtenie a utopenie boli časovo najnáročnejšie činnosti a hrozilo nebezpečenstvo, že človek sa nakoniec zraní aj sám. Škrabance, kopance do slabín, zlomeniny. Mal toho dosť.

Lahol si na posteľ a zavrel oči. Čakanie bolo súčasťou jeho plánu. Ponáhľať sa do cieľa bolo ako čítať najprv poslednú kapitolu knihy. Stupňujúce sa napätie a zblížovanie s postavami spôsobovali, že pocit uspokojenia bol o to strhujúcejší. Predtým sa zapotil pri hľadaní dokonalých obetí, a teraz sa objavili hneď tri. Zasmial sa. Znelo to drsne, hromovo, ako keď vo vzduchu vybuchne petarda. Bol to krutý zvuk, ale on nebol krutý človek. Nie, keď sa tomu dalo vyhnúť. Len keď bola krutosť absolútne nevyhnutná.

2. KAPITOLA

„Donesiem ti ďalší drink, miláčik.“ Joe sa usmial na Lily, ktorá sa vrátila z toaliet v zadnej časti. Pretlačila sa pomedzi posledných pár mužov, ktorí sa v piatok večer opíjali do zabudnutia, a ani si nevšimla, že jeden z nich jej hľadí na zadok, keď sa prešmykla okolo nich. Nemôžem mu to mať za zlé, pomyslel si Joe. Mala pekné telo, na ktoré bola radosť pozerať sa, a Joe sa nechcel hádať kvôli niečomu takému malichernému.

„Joe, teraz som na rade ja. Nemusíš zakaždým platiť,“ povedala Lily, keď si sadla vedľa neho. Tlačili sa spolu v stiesnenom priestore a pre narastajúci ruch, hudbu a dupot krokov na drevenej podlahe museli zvýšiť hlas.

„Šetriš si na vysokú školu?“ spýtal sa a vzal prázdne poháre.

„Vieš, že áno,“ odpovedala, „ale to neznamená...“

„Chystáš sa makat', aby si sa stala najlepšou lekárkou na svete?“ Naklonil sa k nej a pobožkal ju. Skupinka dievčat, ktoré sedeli s nimi pri stole, prevrátila oči, nesúhlasne mľaskla a pod pláštikom znechutenia im závidela.

„Si blázon.“ Lily mu opätovoala bozk.

„Takže urobím svetu láskavosť, ak v budúcnosti zachránim slečne Lily Eustisovej život tým, že nebude musieť začať študovať s dlhom väčším ako...“ prevrátil oči do stropu, ako počítal, „osem libier a štyridsaťšesť centov.“

„Vzdávam sa,“ zasmiala sa, znova ho pobožkala a potom sa k nemu pritúlila.

„Dobre, uhádla si, mám slabosť na ženy v bielych plášťoch s fonendoskopom okolo krku. Takto tajne financujem svoj bizarný fetiš,“ poznamenal. Keď sa postavil, Lily ho demonštratívne štychla do ramena. Nepočul, ako žena, ktorá naňho hľadela, uznanlivo zahvízdala. Nevšimol si, že dievča sediace vedľa nich prebodáva Lily pohľadom. Oni dvaja mali oči len pre seba.

Cesta k baru sa podobala výstupu na vrchol hory. Nápoje sa rozlievali po chrbtoch, keď sa ľudia s príliš plnými rukami predierali od barového pultu. Miesta pri bare boli obsadené, a ak bol jeden hosť náhodou obslužený skôr ako druhý, ozvali sa nespokojné hlasy. Ozývali sa požiadavky na zmenu hudby a sťažnosti, že jedna z dvoch kabínok na dámskych toaletách je stále zamknutá. Z točiek na pivo sa bez prestávky lialo. Joe tam trpezlivo stál, usmieval sa na všetkých a ochotne odpúšťal pošliapané chodidlá aj štychance laktom. Mal Lily, ktorá bola všetkým, o čom kedy sníval.

V aute mal všetko, čo potrebovali na dokonalý romantický večer. Drevo na oheň, podpalovač, zápalky, fľašu s niečím na zahriatie a spací vak. Dokonca aj počasie mu prialo. Bude síce chladno, ale nemalo pršať. Dal si tú námahu, aby si miesto niekoľko dní vopred prezrel. Edinburgh bude majestátne ležať pod nimi, jeho svetlá budú súperiť s hviezdami nad nimi, ak to mraky dovoľia. Konečne bude mať Lily len pre seba a bude jej môcť ukázať, čo preňho naozaj znamená.

Bola príliš veľká zima na to, aby ležala vonku nahá. To bola prvá – a najčudnejšia vec, ktorá Markovi McVeighovi napadla. Obraz, ktorý mu kamera na drone posielala na monitor, mal ďaleko od všetkého, čo si predstavoval, že zachytí. Zimný mráz a holá skala. Matná obloha s horizontom zahaleným vrstvami hmly. Ležiaca žena, jedno koleno ohnuté, druhá noha vystretá, jedna ruka za hlavou, druhá položená na zemi. Vietor sa pohrával s jej hrdzavými vlasmi a vytváral z nich

pred jej očami vlajúci závoj. Pri jej nohách tleli zvyšky ohňa. Vedľa nej ležala škatuľka zápalek. Mark chcel, aby sa dron spustil nad ňu, snažil sa presvedčiť sám seba, že možno dokáže rozoznať, ako sa jej dvíha a klesá hruď. Bez úspechu. Namieril kameru na jej tvár a celý čas dúfal, že nebude musieť nikoho obviniť z nejakej zvrátenosti. Modlil sa ku všetkým božstvám, aby sa jeho predtucha nenaplnila. Kiežby sa mýlil. Dron bol za hrebeňom mimo jeho dohľadu. Skontroloval klesanie a uistil sa, že neletí až tak nízko nad ňou pre prípad, že by sa zobudila, sadla si a narazila doň. Ani pohľad zblížša mu nepriniesol úľavu. Dron mal slušné šošovky a obrazovka bola zaliata odtieňmi modrej, ktoré nemali nič spoločné s chladom a zimným vresom. Patrila jej perám, otvoreným očiam, lícam a pokožke zbavenej kyslíka.

Mark sa dal do behu, plne si uvedomoval, že nemá zmysel takto bežať, ale predstava, že sa pomalým krokom priblíži k mŕtvej žene, bola neúčtivá. Na rukách a kolenách sa vyškriabal na hrebeň – dlhšia, miernejšia túra po chodníku na úpätí vrchola neprichádzala do úvahy. Krvácal z náhodných škrabancov a potom ju uvidel ako na dlani; bežní obyvatelia Edinburghu sa v tom čase už prebúdzať v dialke pod vrcholkom Artušovho sedla a nič netušili. Nedbal na dobité kolena a poškriabané ruky, rozbehol sa po kamenistom svahu a pritom na ňu kričal.

Jeho dron bol na zemi o niekoľko metrov ďalej, spleť plastu a kovu. Ani si neuvedomil, že odhodil diaľkové ovládanie. Mobil sa mu vyšmykol z prstov ako myš mačky. A potom už klačal vedľa nej na zamrzutej zemi a tlačil jej prsty na krk, hoci vedel, že na tele takej farby nemôže nahmatať pulz. Napriek istote, že z nej vyprchal život, strhol si zimný kabát, aby zakryl jej nahotu. Potom zavolať políciu a čo najvernejšie opísal svoju polohu v horskom reliéfe, ktorý sa majestátne týčil nad škótskym hlavným mestom.

Zblížka videl, že dievčina je mladšia, ako predpokladal. Mrazivá noc ju obrala o rumenec, ktorý prezrádzal jej mladosť. Rovnako ako on, pomyslel si, aj ona bola na hranici medzi pubertou a dospelosťou. Na jednej strane nosa sa jej v prvých lúčoch zimného rána leskol drob-

ný kamienok, ktorý ladil s blond odleskami v jej medených vlasoch. Takmer sa neudržal a odhrnul jej ich z tváre, ale potom by jej lepšie videl do očí a to nechcel. Mark sa postavil, aby sa pozrel cez hrebeň kopca na prichádzajúce vozidlá, ale nebolo odtiaľ vidieť žiadnu cestu. V lete by toto miesto bez mŕtvoly ponúkalo skrytú súkromnú idylku. V trse suchej trávy asi dvadsať metrov odtiaľ uvidel niečo červené, čo sa vlnilo.

„Hneď sa vrátim,“ povedal. Zdalo sa mu neslušné nič nepovedať, hoci bola mŕtva. Bez kabáta mu bolo čoraz viac zima. Prinútil sa bežať, aby sa zahrial, a premýšľal, ako dlho bude trvať, kým dorazí polícia vzhľadom na zlé dostupnosť. Vlastné auto nechal stáť vzdialené takmer dva kilometre na úpätí kopcov. Strmé svahy a kamenité cesty boli neprístupné pre čokoľvek okrem štvorkoliek.

Z červeného predmetu sa vyklúlo tričko z hrubej bavlny, ideálne na večer pri ohni alebo v krčme. Zdvihol ho, pozrel sa na dievča, premeral si ho a povedal si, že súhlasí. Po niekoľkých minútach chôdze dolu kopcom našiel žiarivo bielu podprsenu prevesenú cez okraj balvana, kovový háčik bol na dotyk ľadový.

Mark počul vrtuľník, skôr ako ho uvidel. Plieskanie lopatiek rotora vystrašilo zvieratá a odrážalo sa od skál ako ozvena. Polícia krúžila okolo, zisťovala súradnice miesta činu a informovala jednotky, ktorých modré majáky sa konečne objavili. Mark odniesol nájdené oblečenie späť k dievčatu na vrchole kopca.

Spoza hrebeňa sa vynorila tvár a za ňou ďalšie dve. Tá vpredu zamierila rovno k Markovi a podala mu ruku.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho s ľahkým, ale zreteľným francúzskym prízvukom. „Som inšpektor Luc Callanach. Predpokladám, že vy ste to nahlásili.“ Mark prikývol. „Poďme trochu ďalej od miesta činu. Ako sa vám darí?“

„Ani neviem,“ odpovedal Mark. „Určite lepšie ako tomu dievčatu.“

O tom niet pochýb, pomyslel si Callanach. Dúfal, že si ho smrť našla náhodou, a premýšľal, ako dlho sa bude pozeráť na jeho tvár na fotografiách pripevnených na tabuli vo vypočúvacej miestnosti. Či sa

dievča zobudilo s predtuchou, uvažoval Callanach, že mu je súdené v ten deň zomrieť. Pozrela sa dotyčná osoba ešte raz do zrkadla, než odišla z domu do práce alebo do školy, s pocitom, že sa niečo vo vesmíre posunulo? Na chvíľu ho pochytil hnev na škótsky mrazivý vzduch, jeho vlhkosť a surovosť. Dievča zomrelo v ľadovom chlade a sledovalo, ako mu dych uniká do vzduchu. Takto by sa zo sveta odchádzať nemalo. Bola to trpká, nemilosrdná a osamelá smrť. Mohol len dúfať, že si to nevedomovala.

3. KAPITOLA

Aj päť mesiacov po svojom povýšení sa hlavná inšpektorka Ava Turnarová stále cítila zvláštna. Nie preto, že mala na starosti toľko ľudí, musela chodiť na porady a dostala novú kanceláriu. Skôr ju jednoducho ťažilo pociť, že už nemôže len tak sedieť vo vyšetrovacej miestnosti s kávou, rozoberať udalosti predchádzajúceho dňa a občas, keď to okolnosti dovolili, žartovať. Ešte menej sa jej páčil tlak na hľadanie rovnováhy medzi ochranou verejného blaha a zázračne sa zmenšujúcim rozpočtom škótskej polície. Mala pociť, že „nie“ sa v poslednom čase stalo jej automatickou odpoveďou na všetko. Mohli si dovoliť najat' na prípad jedného experta navyše? Nie. Mohlo niekoľko policajtov z komunity pomôcť britskej kriminálnej ústredni s prácou v teréne? Nie. Mohli by vyskúšať nový softvér na filtrovanie záznamov z bezpečnostných kamier? Čo im, dočerta, mala povedať? Niežeby ľutovala povýšenie. Skôr to, že každá priečka na kariérnom rebríčku menila jej sny o konaní dobra a chytení zločincov na niečo, čo vyzeralo ako nekonečný zdroj sklamaní.

Zatiaľ čo jej profesionálny život sa stával čoraz viac verejným, jej súkromný život nadobúdal stále bezútešnejšiu a depresívnejšiu podobu. Členovia kriminálneho oddelenia mali pociť, že sa im ako hlavná inšpektorka príliš vzdialila na to, aby ju občas zobrali so sebou do krčmy, hoci aj keby takéto pozvanie dostala, cítila by sa povinná odmietnuť ho. Jej kolegovia sa venovali deťom alebo svojim drahým polovičkám a po práci nemali chuť na spoločenské akcie. Ava bola

vo svojom veku najmladšia hlavná inšpektorka a nebola vydatá, takže ju nič nerozptyľovalo. Jej najlepšia priateľka bola práve na začiatku nového vášnivého vzťahu, ktorý bol horľavý ako čili paprička Carolina Reaper, a nebola k dispozícii, kým s jej najnovšou partnerkou neprídu na to, že za dverami ich spálne stále existuje vonkajší svet. Cenou za úspech sú zrejme nekonečné pracovné noci. Ava uprene hľadela na telefón na svojom stole a dobre vedela, že by nemala chcieť, aby zvonil, pretože jej potreba mať čo robiť sa dala uspokojiť len na úkor niekoho iného.

Detektív seržant Lively, ktorý mal okolo šesťdesiatky a kašľal na všetky zdvorilosti, vtrhol dnu bez zaklopania. Ava uvažovala, že mu pripomenie dobré mravy, podľa ktorých sa patrí vopred oznámiť úmysel vstúpiť, ale jeho spoločnosť považovala za užitočnú, a tak mu nepovedala nič.

„Našli ste inšpektora Callanacha?“ spýtala sa ho.

„Áno. Najprv sme sa išli pozrieť na toalety. Zvyčajne sa zdržiava pri zrkadle, ale tentoraz bol, napodiv, v teréne, skutočne niečo vyšetroval.“

„To stačí, Lively. Ak ste niečo zistili, mohli by ste mi povedať, k akému prípadu bol povoláný.“

Lively si odfrkol. S Callanachom nemali od začiatku najlepšie vzťah, ale v poslednom čase sa uspokojili s tým, že sa jeden druhému náhodne vyhýbali a občas sa počastovali nejakou urážkou. „V kopcoch neďaleko Artušovho sedla sa našlo telo. Bude sa to musieť vyšetriť, ale podľa predchádzajúcich správ to nebolo cudzie zavinenie. Na mieste už bola súdna lekárnica. Na tele nie sú žiadne zjavné zranenia ani známky násillia. Už ho odviezli na pitvu. Totožnosť sa ešte bude zisťovať. Ak sa nám podarí zistiť meno obete a oznámiť to rodine, bude to pravdepodobne jasné. Ničoho sa nemusíte obávať.“

„V každom prípade, povedali by ste inšpektorovi Callanachovi, aby ma prišiel informovať, keď sa vráti? Chcela by som mať prehľad,“ odpovedala Ava a pozrela na hrnček v seržantovej ruke. „Nepredpokladám, že tá káva je pre mňa,“ uškrnula sa.

Lively si doprial veľký hlt. „Prepáčte, šéfka, aj by som vám ju urobil, ale viem, že sa to dnes nehodí. Nechceli by ste, aby ľudia hovorili, že od svojich podriadených očakávate, že vám budú variť kávu. To sa dnes v polícii nenesí, však?“ S tým odišiel.

Ava sa oprela na stoličke a preklínala adrenalin, ktorý sa jej rozprúdil v tele pri zmienke o novom vyšetrowaní. Bolo smutné, že policajti sa vo všeobecnosti radšej nudili, ako by sa tešili na nový prípad. To, že niekto zomrel v Artušovom sedle, bola tragédia, a Ava bola rada, že to nebola ničia vina, ale potrebovala sa zamestnať niečím iným ako schvaľovaním programu výročnej večere kriminálneho oddelenia.

Nejaký vtipkár zariadil, aby sa tento rok konala vo francúzskej reštaurácii. Hádala, že je to sarkastická pocta inšpektorovi Callanachovi, ktorého francúzsko-škótsky pôvod bol stále terčom vtipov. Kolovali po oddelení, odkedy pred rokom prišiel ku škótskej polícii z Interpolu. Robili si žarty z jeho prízvuku, ale to nebolo nič v porovnaní s posmeškami, ktoré musel znášať, keď sa tím dozvedel, že bol v minulosti model. Callanach mal tvár, na ktorú sa nedalo nepozerať, a ženy to robili často. Jeho tmavé oči, dlhé mihalnice, silná čeľusť a olivová pleť nikdy nemohli splynúť s davom v Škótsku, a Ava to nikdy neprestalo baviť, keď boli spolu v spoločnosti. Keď ešte chodili spolu do spoločnosti, opravila sa. Od jej povýšenia hrali trápnu hru, stále si hovorili, že by mali niečo podniknúť, ale nikdy nešpecifikovali čo a kedy.

Už mala v ruke telefón, aby zavolała Callanachovi, keď jej začal zvoniť. Rýchlo si ho priložila k uchu. „Turnerová,“ predstavila sa.

„Preboha, to sa musíte takto ohlasovať? Nerada by som, aby ľudia zavolali na kriminálku a ešte predtým, ako sa predstavia, nadobudli dojem, že ste uprostred nejakej krízy. Nie sme uprostred krízy, však?“ hnevala sa komisárka Overbecková.

„Nie, madam,“ odpovedala Ava. „Prepáčte, práve som sa chystala...“

„Dobre, dobre. Mám celý zoznam kandidátov na voľné miesto inšpektora. Myslela som, že by ste mali mať možnosť vidieť ho skôr ako na pohovore, takže vám ten zoznam pošlem dnes popoludní. Ak by ste

mi zajtra mohli dať vedieť, čo si o nich myslíte, bolo by to skvelé. Boli ste pozvaná na spoločenský večer s členmi rady, ale dozvedela som sa, že sa na ňom nezúčastníte. Dôvod?“

„Aha, to je dnes večer? Mám stretnutie s fyzioterapeutom. Nechcela som si kvôli tomu brať voľno, tak som si ho dohodla na dnešný večer. Ak to zruším, budem musieť čakať ďalší mesiac,“ vysvetľovala Ava a bola rada, že komisárka sa s ňou rozpráva po telefóne, a nie osobne. Napriek rokom pozorovania, ako ľudia pri výsluchu presvedčivo klamú, si túto zručnosť ešte neosvojila.

„No, máte pravdu, že si môžete v čase voľna napláňovať masáž alebo čo. Nemyslím si, že to teraz ešte môžete zmeniť, ale v budúcnosti si uvedomte, že večierky sú súčasťou vašej práce. Nevynechajte ďalšie stretnutie. A ďalší mesiac udržiajte nadčasy na nízkej úrovni. Tentoraz sme v rámci rozpočtu, čo znamená, že nemusím obťažovať vrchnosť. Bola by som rada, keby to tak zostalo,“ povedala uštipačne.

„Dobre, komisárka,“ zahundrala Ava už do hluchého telefónu. Napísala e-mail Ailse Lambertovej, edinburskej hlavnej súdnej lekárske, aby jej poslala informácie o tele z Artušovho sedla, a potom si dovolila pozrieť sa, čo dávajú v kine. Uprednostňovala staré klasické filmy, ktoré niekedy premietali okolo polnoci, ale teraz by sa uspokojila s čímkoľvek, pri čom by si dopriala veľký popkorn a nemusela by nad ničím premýšľať. Mala šťastie. O jedenástej dávali film Sergia Leoneho *Vtedy na Západe*. Mala rande s Charlesom Bronsonom, čo bolo oproti ďalšej noci strávenej osamote doma lepšie a v porovnaní s večierkom na radnici takmer ako výhra v lotérii. Jednak by sa tam nudila a jednak nemala energiu na to, aby ju osemdesiatroční vidiečania oslovovali zlatko, bez rozpakov ju poverovali, aby im doniesla ďalší drink len preto, že je opačného pohlavia, a vyžívali sa v rozoberaní svojich golfových hendikepov, zatiaľ čo ona by ticho stála vedľa nich a tvárila sa obdivne. Komisárka Overbecková bola možno zvyknutá hrať tieto hry vedúce k povýšeniu, ale Ava na to nemala povahu ani ambície. Dvere sa opäť otvorili a znova sa v nich objavil seržant Lively.

„Dáte mi chvíľu?“ vzdychla Ava. „Ak ste ma prišli podpichovať kvôli káve, navrhujem...“ Všimla si jeho výraz. Z tváre sa mu vytratil zvyčajne pokrivený, afektovaný úsmev, hrdlo mal stiahnuté a bolo vidieť, že sa snaží prehovoriť, ale nedokáže zo seba nič dostať. Uvedomila si, že seržant Lively sa zo všetkých síl snaží neplakať. „Čo sa stalo?“ opýtala sa.

„Hlavný inšpektor Begbie,“ vyhŕkol. „Je mi to ľúto.“

Ava vstala, vedela, čo výraz na seržantovej tvári znamená, ale aj tak to potrebovala počuť. „Nechajte si svoju ľútosť a povedzte mi to, Lively.“

„Neviem presne, čo sa stalo. Našlo sa jeho auto. Už nemohli nič robiť. Šéf je mŕtvý.“

Ava pocítila, ako jej hrudníkom prebehla ostrá bolesť. Vyrázilo jej to dych, zdrvilo ju to, emócia nabrala nečakaný fyzický prejav. Jej bývalý nadriadený a dlhoročný priateľ bol mŕtvý.